

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **L. M.**, bytem J., G. 5, zast. Mgr. Janem Valihrachem, advokátem se sídlem Jihlava, Farní 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 14.3.2012, číslo: 185/2012,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru (dále jen žalovaný), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru (dále jen správní orgán I. stupně nebo MV) ze dne 28.12.2011, č.j. OSZ-127647-14/2011, a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobci ke dni 1.1.2012 podle § 159 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o služebním poměru) zvýšen výsluhový příspěvek o 0,8 %, tj. o 53 Kč na celkovou částku 6 592 Kč. K námitce žalobce, který tvrdil, že mu byl příspěvek za službu přiznán podle § 116 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR (dále jen předchozí zákon o služebním poměru) a proto se na něj musí vztahovat způsob zvyšování příspěvku podle tohoto zákona, tj. v rozsahu, v jakém se zvyšuje starobní důchod, žalovaný poukázal na § 225 zákona o služebním poměru, podle kterého se dnem účinnosti tohoto zákona od 1.1.2007 považuje příspěvek za službu poskytovaný podle dosavadních právních předpisů za výsluhový příspěvek podle tohoto zákona a to ve výši, v jaké náležel ke dni, který předcházel dni nabytí účinnosti tohoto zákona. Z toho vyplývá, že se režim příspěvku žalobce změnil a to

i z hlediska zvyšování výsluhového příspěvku. Na žalobce se tak vztahuje § 159 citovaného zákona, podle něhož se výsluhový příspěvek zvyšuje stejným způsobem a ve stejných termínech, jako procentní výměra důchodu podle zvláštního právního předpisu, přičemž zvýšení výsluhového příspěvku činí polovinu zvýšení procentní výměry důchodu.

Žalobce v žalobě namítal zkrácení svých práv v důsledku vydání prvostupňového a žalobou napadeného rozhodnutí. Spatřoval je v nesprávné aplikaci právního předpisu a retroaktivně v rozporu s principy právního státu. Tím byl diskriminován, když bez podkladu veřejného zájmu byl vystaven jako člen zákonem vymezené skupiny obyvatelstva libovůli orgánu státní správy při stanovení výše nároku, který je založen přímo zákonem.

Obdobně jako v odvolání poukázal na § 116 a násl. předchozího zákona o služebním poměru, v němž zákonodárce předem a jednoznačně stanovil pravidla pro zvyšování příspěvku a to vždy ve stejných termínech a v rozsahu, jako je procentní výměra částečného invalidního důchodu. Vytvořil tak legitimní očekávání žalobce o tom, že mu náleží právo na příspěvek za službu, který bude za předem stanovených podmínek upravován opětovně ve výši výslovně stanovené zákonem, tj. nikoliv libovolně. Tato norma v souladu s principem právní jistoty stanovila práva a povinnosti účastníků právních vztahů do budoucna, což motivovalo účastníky právních vztahů se touto normou řídit.

Příspěvek za službu je v původní právní úpravě koncipován jako náhrada důchodu a to starobního, plného invalidního nebo částečně invalidního. Tomu nasvědčuje § 118 citovaného zákona, který řeší souběh nároků na příspěvek za službu s nároky ze systému důchodového zabezpečení. Pokud tak zákonodárce stanovil, pak měl pro takový postup jistě racionální důvod, a sice v tom, že účelem příspěvku bylo kompenzovat žalobci, jako bývalému příslušníku ozbrojeného sboru, sociální dopady skončení jeho služebního poměru a vyrovnat příjmové možnosti bývalých policistů s příjmovými možnostmi ostatních běžných občanů. Oproti nim má totiž bývalý policista s ohledem na úzkou specializaci mnohem omezenější možnosti uplatnění na trhu práce.

Účelem příspěvku tedy nepochybně nebyla snaha zvýhodnit bývalé příslušníky policie oproti ostatním občanům, ale právě naopak. Takový účel byl pominut, když na podmínky zvyšování příspěvku je v rozporu s principy právního státu aplikována právní norma, která v době vzniku příspěvku ještě nebyla účinná, bez opory ve veřejném zájmu a tedy diskriminačně. Zákonodárce tak mohl učinit pouze u příspěvků, u nichž vznikl nárok na jejich vyplacení po účinnosti zákona o služebním poměru. Opačný výklad by vedl k porušení principu právní jistoty a ochrany práv nabytých v dobré víře. Nepochybně by diskvalifikoval zákonodárce z hlediska budoucích legitimních očekávání všech účastníků právních vztahů a znamenal by diskriminaci skupiny bývalých policistů, kteří při vstupu do služebního poměru důvodně předpokládali, že jim bude náležet právo na výplatu příspěvku ve výši, v jaké byla stanovena dosavadní právní úpravou.

Veřejný zájem na zachování dosavadního postupu při zvyšování příspěvku na službu je jednoznačně ospravedlněn právě službou bývalých policistů ve veřejném zájmu. Tito byli právě v důsledku omezení vyvolaném existencí služebního poměru omezení na řadě svých občanských práv. Pokud je v napadeném rozhodnutí odkazováno na § 225 zákona o služebním poměru, nelze než dospět k závěru, že s účinností zákona budou nově stanovena pravidla zvyšování příspěvku, na něž vznikl nárok před účinností nového zákona. Jestliže mělo být docíleno opaku, pak by takový postup měl být podložen nikoliv libovůli zákonodárce, ale skutečným veřejným zájmem a v souladu s principy právního státu by taková úprava musela být výslovná.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě argumentoval žalovaný obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Výklad žalobce, že aplikací nové právní normy dochází ode dne její účinnosti k nepřipustné retroaktivitě, nepovažoval za právně relevantní s tím, že se jedná o klasické intertemporální ustanovení, kterým zákonodárce provádí zásadu nabytých práv a vymezuje nový právní rámec institutu staré právní úpravy (tzv. nepravou retroaktivitu nového právního předpisu). Z konceptu nepravé retroaktivity plyne, že zůstane zachován nárok na dávku (tzn. původně příspěvek za službu, posléze výsluhový příspěvek), ovšem její výše se řídí novou právní úpravou. S tímto výkladem koresponduje i důvodová zpráva k zákonu o služebním poměru, podle které...*pokud byl podle dosavadních předpisů poskytován příspěvek za službu, stává se tento příspěvek výsluhovým příspěvkem podle tohoto zákona. Jeho výše a způsob jeho stanovení vychází z dosavadních právních předpisů...*

Valorizaci příspěvku upravuje § 159 citovaného zákona. Zvláštním právním předpisem se dle odkazu pod čarou rozumí § 67 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Toto ustanovení zákona upravuje způsob zvyšování důchodu, které podle jeho odstavce 10 stanoví vláda nařízením. Nepravá retroaktivita podle § 225 zákona o služebním poměru je možná a v právní teorii i praxi se připouští. K tomu odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 14.11.2011 ve věci sp.zn. IV ÚS 1308/11. Obdobný postup byl realizován u bývalých vojáků z povolání podle zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání. Tento postup byl již ve správním soudnictví přezkoumáván rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 29.3.2004, resp. č.j. 7A 36/2001-43, kdy byl shledán zákonným.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s.r.s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 159 zákona o služebním poměru v rozhodném znění výsluhový příspěvek se zvyšuje stejným způsobem a ve stejných termínech jako procentní výměra důchodů podle zvláštního právního předpisu, přičemž zvýšení výsluhového příspěvku činí polovinu zvýšení procentní výměry důchodů.

Podle ust. § 225 téhož zákona příspěvek za službu poskytovaný podle dosavadních právních předpisů se považuje za výsluhový příspěvek podle tohoto zákona, a to ve výši, v jaké náležel ke dni, který předcházal dni nabytí účinnosti tohoto zákona.

Podstatou sporu je posouzení, zda s účinností zákona o služebním poměru, tj. od 1.1.2007 dopadá na žalobce, které mu vznikl nárok na příspěvek za službu podle předchozí právní úpravy, ustanovení § 225 zákona o služebním poměru ve spojení s § 159 téhož zákona či nikoliv.

Z obsahu spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ke vzneseným žalobním bodům vyplynulo, že žalobci byl přiznán příspěvek za službu od

1.9.2005. Od 1.1.2006 mu byl v souladu s ust. § 119 odst. 1 předchozího zákona o služebním poměru zvýšen. S účinností zákona o služebním poměru z roku 2003, tj. od 1.1.2007 byl podle ust. § 230 bod 1 zrušen předchozí zákon o služebním poměru, takže při zvyšování příspěvku od 1.1.2007 již nemůže být postupováno podle ust. § 119 odst. 1 tohoto zákona. Prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobci výsluhový příspěvek (dříve příspěvek za službu) náležící ke dni 31.12.2011 ve výši 6 539 Kč zvýšen od 1.1.2012 podle § 159 zákona o služebním poměru o 0,8 %, tj. o 53 Kč na částku 6 592 Kč měsíčně. O odvolání žalobce, který proti tomuto rozhodnutí brojil námitkami obdobnými, jako v podané žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

Při posouzení soud vyšel z ustálené judikatury správních soudů a Ústavního soudu (např. NSS ve věci sp.zn. 4Ads 105/2009, 3Ads 121/2009, Ústavní soud ve věci sp.zn. III ÚS 2923/09 a IV ÚS 1308/11 apod.), podle kterých je ustanovení § 225 zákona o služebním poměru transformačním ustanovením, které zavádí jednotný právní režim pro příspěvky za službu původně přiznané a poskytované na základě předchozího zákona o služebním poměru a pro výsluhové příspěvky (nově) přiznané a poskytované na základě zákona o služebním poměru. Od 1.1.2007 je tak jejich režim sjednocen a podroben výlučně zákonu o služebním poměru. Jedná se o tzv. nepravou retroaktivitu.

Právní věda rozeznává retroaktivitu pravou a retroaktivitu nepravou. Prává retroaktivita zahrnuje případy, kdy právní norma reglementuje i vznik právního vztahu a nároky z něho vzešlé před její účinností, nepravá retroaktivita oproti tomu spočívá v tom, že právní vztahy, které vznikly za platnosti práva starého, se zpravují zásadně tímto právem a to až do doby účinnosti práva nového. Po jeho účinnosti se však řídí právem novým. Jak uvádí judikatura Ústavního soudu (např. nález ve věci sp.zn. Pl.ÚS 3/94 či Pl. ÚS 56/05) nepravá retroaktivita je obecně přijímaná a akceptovatelná, neboť zabezpečuje kontinuitu právního řádu. V případě nepravé retroaktivity tedy nová právní norma ponechává staré právní úpravě k řešení otázku vzniku již existujících právních vztahů, v minulosti učiněných právních úkonů a nároku z nich plynoucí a pouze do budoucnosti mění práva a povinnosti spojené s těmito již vzniklými právními vztahy. Tomu odpovídá i důvodová zpráva k zákonu o služebním poměru, podle které *„pokud byl podle dosavadních předpisů poskytován příspěvek za službu, stává se tento příspěvek výsluhovým příspěvkem podle tohoto zákona. Jeho výše a způsob jeho stanovení vychází z dosavadních právních předpisů“*.

Podle § 159 zákona o služebním poměru se „výsluhový příspěvek zvyšuje stejným způsobem a ve stejných termínech jako procentní výměra důchodů podle zvláštního právního předpisu, přičemž zvýšení výsluhového příspěvku činí polovinu zvýšení procentní výměry důchodu“. Vzhledem k tomu, že je sjednocen právní režim výsluhových příspěvků přiznaných ještě jako příspěvek za službu podle dřívějšího zákona o služebním poměru a výsluhových příspěvků přiznaných po 1.1.2007, zákon o služebním poměru proto neobsahuje žádnou výjimku pro výsluhové příspěvky přiznané a poskytované před 1.1.2007 za účinnosti předchozí právní úpravy (tj. příspěvky za službu). Dosavadní příspěvky za službu, které byly poskytovány podle staré právní úpravy, se poskytují nadále, byť právě v režimu institutu výsluhového příspěvku upraveného v předmětném ustanovení. Změnou právní úpravy nebyla dotčena ani jejich výše, která zůstala zachována v té hladině, v jaké náležela ke dni 31.12.2006. Jediné, co se na konstrukci příspěvků za službu (výsluhových příspěvků) změnilo, je právě způsob jejich valorizace. To bylo cílem zákonodárce, neboť to vyplývá z důvodové zprávy k navrhovanému ustanovení, z níž vyplývá, že *„konstrukce výsluhového příspěvku vychází z obdobného nároku obsaženého v dosavadní právní úpravě – z příspěvku za službu... Výsluhový příspěvek bude napříště valorizován nižším procentem než dosud a shodně s valorizací výsluhového příspěvku vojáků bude zvyšovaná částka odpovídat polovině procentního zvýšení důchodu z důchodového pojištění“*. Ust. § 159 zákona o služebním

poměru je tak zcela jednoznačným odrazem vůle zákonodárce (NSS ve věci sp.zn. 4 Ads 105/2009). V projednávané věci sice zákon o služebním poměru v případě transformačního ustanovení § 225 výslovně neuvádí, že se takto změněný příspěvek za službu na výsluhový příspěvek zvyšuje podle (nového) zákona o služebním poměru, nicméně to lze dovodit z formulace § 159 a jeho systematického zařazení v rámci úpravy výsluhového příspěvku.

Obdobně jako je tomu v projednávané věci se NSS ve věci sp.zn. 3Ads 121/2009 zabýval charakterem výsluhového příspěvku (resp. příspěvku za službu) tak, že se jedná o zvláštní dávku poskytovanou jako určitou kompenzaci náročnosti výkonu služby po uplynutí stanoveného počtu let ve služebním poměru. Proto je také tato dávka upravena přímo zákonem o služebním poměru, nikoliv zákonem o důchodovém pojištění. Svou povahou se jedná o výsluhový nárok závislý pouze na odsloužených letech bývalého příslušníka ozbrojených sborů, nikoliv o dávku určenou k finančnímu pokrytí některých ze sociálních situací (rizik), k nimž jsou určeny dávky důchodového pojištění (stáří, invalidita, ztráta živitele apod.). Jak uvedl Ústavní soud v nálezu Pl.ÚS 17/96 (který se ovšem vztahoval na jinou právní úpravu obdobného výsluhového nároku příslušníku ozbrojených sil) „*obtíže hledání nového zaměstnání zmírňuje právě výsluhový příspěvek, na který by stěžovatel měl stálý nárok v každém jiném zaměstnání, s výjimkou služebního poměru*“. Výsluhový příspěvek nelze chápat jako součást odměny za práci, nýbrž podle Ústavního soudu jako samostatný příjem, který nebyl součástí tzv. služebního příjmu a není ani součástí platu příslušníku ozbrojených sil. Jde o zvláštní kategorii peněžního příjmu, odůvodněnou do určité míry sociálními důvody.

K možnosti aplikace § 159 zákona o služebním poměru a § 225 téhož zákona se vyjádřil Ústavní soud i v řízení o ústavní stížnosti vedené proti rozsudku u NSS ze dne 19.8.2009, č.j. 4 Ads 105/2009-54 a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29.8.2008, č.j. 9Ca 343/2007-27, v němž Ústavní soud stížnost odmítl s tím, že plně přisvědčil právním závěrům Městského soudu v Praze a NSS. Konstatoval, že nepravá retroaktivita je v právní teorii i praxi obecně považována za přijatelnou (k tomu poukázal na své nálezy ve věci sp.zn. Pl.ÚS 3/94, Pl.ÚS 17/96, Pl.ÚS 51/2000 a Pl.ÚS 56/05. Podle Ústavního soudu proto nelze vyloučit novou úpravu právních důsledků v určitém právním vztahu dříve vzniklém, jestliže působí pro futuro, jak je tomu v případě ust. § 225 a § 159 zákona o služebním poměru; aby šlo o retroaktivitu nepřipustnou, musel by zákon postihnout stěžovatelům nárok na výsluhový příspěvek zpětně ke dni jeho přiznání. K tomu poukázal na svůj nálezy ve věci sp.zn. Pl.ÚS 9/95. Tak tomu však v dané věci není, neboť úprava zákonem zachovaného výsluhového příspěvku, resp. jeho zvyšování je tímto právním předpisem upravena do budoucna a to je znak normativní změny, proti které nelze ničeho namítat, ať již z hledisek podústavních nebo ústavních. Že do budoucna působící změna v obsahu právního vztahu je akceptovatelná jen za předpokladu, že přinese stěžovateli efekt příznivý, neplatí zcela očividně. Správními orgány a soudy podaný výklad těchto ustanovení není zjevně svévolný a nepostrádá racionální základnu. K tomu konstatoval, že obdobnou ústavní stížnost jiného stěžovatele usnesením ze dne 26.1.2010 ve věci sp.zn. II ÚS 78/10 odmítl jako zjevně neopodstatněnou a to i z důvodu přísnějších, kdy tehdy dospěl k závěru, že námitka porušení práva na spravedlivý proces není efektivně uplatitelná, jestliže jí stěžovatel brojí jen proti hmotněprávnímu posouzení věci. K tomu dodal, že „*samotná otázka retroaktivity právních norem je aspekt zkoumaný v souvislosti s konceptem právního státu, který ovšem je strukturálním i materiálním principem, na němž je bodován ústavní pořádek; sám o sobě není základním právem (podle článku 87 odst. 1 písm. d) Ústavy ČR je ústavní stížnost prostředkem k ochraně ústavně zaručených základních práv a svobod), jehož porušení je třeba nalézt, má-li být vyhověno ústavní stížnosti (§ 82 odst. 2 písm. a) zákona o ústavním soudu)*“.

V usnesení ze dne 14.11.2011 ve věci sp.zn. IV ÚS 1308/11 pak Ústavní soud setrval na shora uvedených stanoviscích a nad rámec uvedeného odmítl také návrh na zrušení ust. §

225 zákona o služebním poměru, když konstatoval, že byla-li ústavní stížnost odmítnuta, musí se toto rozhodnutí promítnout i do návrhu vzneseného podle § 74 zákona o Ústavním soudu, je-li totiž samotná ústavní stížnost zjevně neopodstatněná a tedy věcného projednání neschopná, odpadá tím současně i základní podmínka projednání návrhu na zrušení zákona nebo jiného právního předpisu anebo jejich jednotlivých ustanovení.

Uvedené závěry správních soudů a Ústavního soudu dopadají i na projednávanou věc žalobce. V ní správní orgány postupovaly v souladu s přechodnými ustanoveními zákona o služebním poměru účinného od 1.1.2007 a jejich postup a výklad ust. § 159 a § 225 citovaného zákona není nesprávnou aplikací právního předpisu a nepřipustně retroaktivní v rozporu s principy právního státu.

V důsledku použité nepravé retroaktivity soud také odmítá tvrzení žalobce o jeho legitimním očekávání, že mu náleží právo na příspěvek za službu tak, jak byl koncipován v původní právní úpravě předchozím zákonem o služebním poměru. Správní soudy a Ústavní soud ve shora zmíněné judikatuře přitom vzaly v úvahu i účel příspěvku, který je žalobci poskytován s tím, že novou právní úpravou nedošlo v jeho charakteru ke změně. Ze shora uvedených důvodů tak nedošlo na straně žalobce k porušení principu právní jistoty a ochrany práv nabytých v dobré víře a nejedná se ani o libovůli zákonodárce, ale veřejný zájem projevený právě ve změně úpravy služebních poměrů v tomto rozsahu, který dal zákonodárce touto novou právní úpravou najevo.

Nová právní úprava valorizace výsluhových příspěvků působí do budoucna a dopadá shodně na příspěvky přiznané podle dosavadního, ale i podle nového zákona, tedy žalobce není diskriminován. Změna způsobu valorizace výsluhových příspěvků přiznaných a poskytovaných před 1.1.2007 oproti dřívějšímu stavu je odrazem vůle zákonodárce, jemuž nelze upřít právo nově upravit společenské vztahy všude tam, kde to pokládá z hlediska veřejného zájmu za potřebné a účelné.

Své stanovisko na nutnost změny daných společenských vztahů dal ostatně zákonodárce najevo v důvodové zprávě k předkládanému zákonu. Z ní je zřejmé, že zákonodárce výši valorizace zamýšlel stanovit a rovněž stanovil stejně jako v případě valorizace výsluhového příspěvku vojáků.

Z uvedených důvodů soud žalobním námitkám žalobce nepřisvědčil a nedůvodnou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. června 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.